

Operum mathematicum tomus tertius complectens commentarium Ioannis de Sacrobosco

4.500 €

Autor	**Christopher Clavius**
Any	**1611**
Idioma del llibre	**Llatí**
Estat	**Bo**

Astronomia general · Història de l'astronomia

DESCRIPCIÓ

Edició postuma de Clavius, on descriu els descobriments astronòmics realitzats per Galileu.Els dos científics es van conèixer quan Galileu va visitar Roma el 1587 i des de llavors van mantenir correspondència ocasional sobre qüestions matemàtiques.Quan Clavius publicava un llibre, sempre enviava una còpia al seu amic Galileo .Quan Galileu va publicar Sidereus Nuncius el 1610, Clavius era un ancià i va haver de ser extremadament difícil comprendre aquests nous descobriments tant des d'un punt de vista científic com religiós.Com a científic principal del Col·legi Romà, se li va demanar que emetés un judici sobre Galileu. Encara des de fa algun temps no disposava d'un telescopi de qualitat suficient per realitzar les seves pròpies observacions.Tot i això, en l'edició final d'In sphaeram Ioannis de Sacre Bosco Commentarius, va abordar els problemes: - “No vull amagar el lector que no fa gaire temps es va portar cert instrument de Bèlgica.Té la forma d'un llarg tub a les bases del qual es col·loquen dos vidres, o més aviat lents, pels quals els objectes llunyans de nosaltres semblen molt més propers... que les coses mateixes.Aquest instrument mostra moltes més estrelles en el firmament de les que es poden veure sense, especialment a les Plèiades, al voltant de les nebuloses de Càncer i Orió, a la Via Làctia i altres llocs... i quan la Lluna està en quart creixent. o mig ple, sembla tan notablement fracturat i aspre que no puc meravellar-me prou que hi hagi tal irregularitat al cos lunar.Consulta el llibret fiable de Galileu Galilei, imprès a Venècia el 1610 i anomenat Sidereus Nuncius, que descriu diverses observacions de les estrelles fetes per ell per primera vegada. Lluny del menys important de les coses que es veuen amb aquest instrument és que Venus rep la seva llum del Sol igual que la Lluna, de manera que de vegades s'assembla més a una mitja lluna, de vegades menys, segons la seva distància al Sol. A Roma he observat això, en presència d'altres, més d'una vegada.Saturn li ha unit dues estrelles més petites, una a l'est i l'altra a l'oest.Finalment, Júpiter té quatre estrelles errants, que varien els seus llocs de manera notable tant entre si com pel que fa a Júpiter, com descriu Galileu Galilei amb cura i precisió. Sent així les coses, els astrònoms haurien de considerar com es poden disposar els orbes celestes per salvar aquests fenòmens.”